

איוגה

נאנאי

אייר ג.ד. פוולישין

(נאנאי הוא עם במזרח הרחוק, החי על גדות הנהר אמור
והפלגים שלו, באזור גבולות רוסיה וסיין.)

בשבת סמארוב חי נאנאי בשם לה. הייתה לו בת
איוגה. נערה יפהפייה. כולם אהבו אותה. אבל
איוגה נעשתה יהירה. התחילה להתבונן בפניה.
ומצאה חן בעיני עצמה.
מביטה בפניה ללא הפסק. פעם מסתכלת על
השתקפות פניה במגש נחושת מלוטש, פעם
מתאהבת בבועתה במים. וכך גם נעשתה עצלנית
גדולה. אוהבת רק את עצמה.
פעם אומרת לה אמא "לכי ותביא מים, איוגה!"
והבת עונה "אפול למים."

"אז תחזיקי בשיח" מייעצת אמא.
"והשיח ישבר!" עונה איוגה.
"אז תבחרי בשיח חזק."
"אשרוט לי ידיים."
שומעת זאת נערה מהשכנים ואומרת "אביא לך
מים, אמא."
הלכה והביאה מים.
האם לשה בצק, הכינה פיתות. אפתה אותם בתנור
לוהט. איוגה ראתה את הפיתות וקראה "תני לי
פיתה, אמא!"

לבנה כולה. הניפה את ידיה חזק, עד שהן הפכו
לכנפיים.

"אין לי צורך
בדבר-בר-בר!"
צועקת.

לא נשארה על החוף
אלא קפצה למים.
והנה איוגה הפכה
לאווז. שוחה במים
וצועקת "הו! כמה אני
יפה-פה-פה-פה!
הו! כמה אני יפה...!
שחתה במים עד
שלגמרי הזניחה את
לשון הנאנאים. את
כל המילים שכחה.

רק את השם שלה עוד זכרה, כדי שלא יטעו שהיא
זו היפה. וצועקת שאנשים לא ישכחו:
"איו-גה-גה-גה! איו-גה-גה-גה!"

"היא עוד חמה. תצרבי לך ידיים" עונה האם.
"אלבש כפפות" אומרת איוגה.

"כפפות רטובות"
"אייבש אותן בשמש."
"הן תעשנה קשות."
"ארכך אותן."

"תכאבנה לך ידיים" ענתה האם "למה לך לעמול,
לשחק את היופי שלך. מוטב שאתן את הפיתה
לנערה הזו שלא חסה על הידיים שלה."

נתנה האם את הפיתה לנערה השכנה. איוגה
התרגזה. יצאה מהבית, הלכה לנהר, לראות את
בבועתה במים.

ובינתיים הנערה השכנה לועסת את הפיתה. איוגה
התחילה להסתכל איך השכנה אוכלת. מביטה
אחורה, הצוואר שלה מסתובב, מתארך.

השכנה אומרת לאיוגה "קחי את הפיתה. לי לא
אכפת."

זה הרגיז עוד יותר את איוגה. היא שרקה, נפנפה
בידיה, פשטה את אצבעותיה. מרוב כעס נעשתה